

det fremgik ogsaa af det ærede Medlems (Becks) Foredrag; thi han foreholder bestandig den Fare, der skulde være i at underkaste Bestyrelsen en lovbunden Begrænsning. Men den Fare er netop det, vi ikke anerkjende. Vi ville have, at der i den Henseende skal være den samme Sikkerhed for Mandskabet, som der skal være for vore Penge. Naar Krigsbestyrelsen ikke har Ret til at tage Penge uden Lov, hvorfor skal den da have større Ret med Hensyn til Mandskabet? Har Krigsbestyrelsen eller Regjeringen Ret til at tage Reservecapital og benytte det uden Ansvar, eller ved en provisorisk Lov, eller i Henhold til bestaaende Love? Og er ikke Hærens Forstærkning, seet paa Mandskabets Begne, og alvorligt, det Samme som Reservecapital, seet fra det pecuniære Standpunkt? Det er i begge Tilfælde Bevillingslove, der skulle til for at kunne benytte disse Statens Kræfter.

Beck: Naar den ærede Rigsdagsmand har meent, at der skulde være en Forskjel mellem de Udtryk, som staae i Lovudkastets § 34 om Tjenesten i Forstærkningen, og det, som findes i Værnepligtslovens tilsvarende § 30, saa maa jeg yttre, at det ikke forholder sig saaledes, thi Meningen er den samme. Det forekommer mig nemlig, at hvad enten der staaer, at Mandskabet skal indfinde sig i „de anordnede Exerceestoler, for at vaabøves“ eller „til de Dvæller, der maatte blive anordnede“, bliver Begrebet det samme; idetmindste har Regjeringen i sit Udcast ikke tænkt sig Andet, og det er altsaa ikke vilkaarlig Myndighed, som man har villet tillegne sig ved den paaankede Bestemmelse, hvorom der her kan være Tale (Tscherning: Hvorfor har man da forandret det?); det er kun en Redactionsforandring, som man ikke har tænkt videre ved, og som kan blive forandret til Bde Behandling, saafremt den ærede Rigsdagsmand ønsker det. — Jeg skal iøvrigt bemærke, at naar Hærplanen foreskriver en bestemt Regel, der skal følges, om, at det yngre Forstærkningsmandskab skal uddannes i særegne Exerceestoler, da maa man sørge for, at denne Regel uhindret kan komme til Udførelse. Vi kunne ikke paalægge Administrationen hemmende Bånd, og det tilsigte vi at gjøre, naar vi foreskrive,

at der skal albeles nye Bestemmelser, en speciel Lov til, for at Forstærkningsmandskabet kan indkaldes. En saadan Regel, at en Lov i den Retning skal emanere, existerer ikke i vor nuværende Armeeargansationsplan, og den er det Æneste, vi have at holde os til, med Hensyn til den Tjenestehjælp, der paahviler Mandskabet i de 16 Aar, hvori det staaer til Hærens Disposition. Jeg skal forøvrigt ikke følge den ærede Rigsdagsmand, der sidst talte, med Hensyn til hvad han yttrede om, at Hæren, paa Grund af, at den er bleven forsynet med en betydelig større Tilgang, end der efter Armeeargansationsplanen kommer den, ikke behøver at rekruttere til Forstærkningen, men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at Spørgsmaalet ganske simpelt er det: Kunne vi ved at optage en saadan Bestemmelse i Værnepligtsloven som den, man her tilsigter, bevirke, at Monarchiet giver en Lov i paakommende Tilfælde for, at Forstærkningsmandskabet skal ind. Jeg mener, at vi ikke kunne opnaa dette, og jeg fremhævede udtrykkeligt, at vi ikke kunde tvinge Monarchiet til at give nogen Lov, hverken i Almindelighed eller for noget os særligt vedkommende Anliggende; saavidt strækker vor Myndighed ikke; men kunne vi ikke opnaa dette, indseer jeg virkelig ikke, hvad det kan nytte at optage i Værnepligtsloven en Bestemmelse som denne, der, som jeg bemærkede i mit Foredrag, enten ingen Betydning fik, eller i paakommende Tilfælde kunde fremkalde Conflict af en farlig Art. Disse Conflicters Beskaffenhed skal jeg nærmere antyde. Monarchiet behøver ikke at tage Hensyn til, at der staaer i en særlig Værnepligtslov, at en speciel Lov skal emanere for Forstærkningsmandskabets Indkaldelse, og den asseer altsaa derfra, naar Forstærkningsmandskabet skal ind; i saa Fald kan det gjerne være, at Rigsdagen siger: Vi have i Kongeriget's Værnepligtslov en Bestemmelse for, at Forstærkningsmandskabets Anvendelse skal ske ifølge Lov, og da Monarchiet ikke vil give en saadan, saa maa det paahvile os at give den, og derved mener jeg, at det farlige Competence-spørgsmaal kan indtræde i et kritisk Moment, som jeg i mit indledende Foredrag antydede.